

ГИМНАЗИЈАЦ

Лист ђака Српске гимназије „Никола Тесла“ у Будимпешти Број 5. • децембар 2009.

Одлучио сам да вас у овом последњем овогодишњем броју „Гимназијалца“, не смарам неким великим уводима и „речима уредника“! Одмах пређимо на ствар, ево предлога да слободно време у ових неколико хладних дана пред распуст што лепше и маштовитије искористите. На распусту се лепо проведите и одморите од н(в)ас!

Срећна нова 2010. година, срећан Божић и ХРИСТОС СЕ РОДИ!

Никола Зобеница

Кутак за опуштање

Где отићи после школе, силенцијума или, најбоље, за викенд?!

Напољу пада киша, а ви желите да се опустите и на пар сати заборавите на школу и обавезе. Љубитељима посластица и разних чоколадних специјалитета препоручујемо један од најлепших кафића Пеште. Тамо можемо наћи најфиније чоколаде из свих крајева света, Америке, Азије, Европе... Прво што ће вас импресионирати при уласку јесте мирис праве чоколаде, осетићете се као да сте крочили у кућу Ивице и Марице. Верујте, нећете се задржати само на мирису, већ ћете при отварању менија, желети да опробате и укус.

Поред разних чоколадних специјалитета са воћем и сладоледима разних врста, на располагању су вам и чоколадни напици по вашој жељи. Не брините, за оне који баш не преферирају слаткише има и разних кафи, чајева, па чак и јако укусних сендвича. Тако да, кад год сте носталгични, меланхолични, или вам дом једноставно досади, можете се прошетати до овог мирног, лепо уређеног, па чак и заљубљене, романтичног места. Не брините, није далеко, «Чоко бар» је само пар улица од дома, у Hegedű улици 6, на тргу Ференц Листа. Надамо се да смо вас упутили на право место и улепшали вам бар једно поподне (. ПРИЈАТНО!!!

Ако сте инспирисани празницима, једно децембарско поподне можете провести и на новогодишњем вашару, на Верешмарти тргу, на крају Ваџи улице. Обично нас Ваџи улица асоцира на куповину «крпица» и гомиле потрошеног новца, али не, сад је прилика да видимо нешто несвакидашње. Разне божићне песме, тезге пуне новогодишњих украса, мирис куваног вина и kürtös колача, пробудиће у вама право празнично расположење. Ово вам је још једно од места где можете отићи и осећати се пријатно, тако да, шта чекате, идемо из дома (!!!

Јована Јелчић

У овом броју представљамо:

Унесите мало промене, место за излазак у Будимпешти.....	стр. 2.
Посета председника Србије Бориса Тадића, српској школи	стр. 3.
Државно такмичење у рецитовању, одржано у нашој школи.....	стр. 3.
Ствари које нас тиште – депресија	стр. 4.
Основношколац.....	стр. 5.
Бруцошијада	стр. 6. и 7.
Позоришна представа, „Догодине у исто време“	стр. 8.
Домска дрога – компјутери	стр. 9.
Сваштара	стр. 10.
Књиге које читамо, АНКЕТА	стр. 11.
Домска критика.....	стр. 12.

„Гимназијалац“ лист ђака Српске гимназије „Никола Тесла“ у Будимпешти.
број V, година 2009.

Уредник: Никола Зобеница – **Редакција:** Александра Толмачев, Дариа Чорбо, Дајана Марковић, Мила Милошевић, Јелена Обрадовић, Неда Домановић, Јована Удицки, Јована Јелчић, Ведрана Мирковић, Нина Стојановић, Николина Видеканић, Милица Гедошевић, Нађа Будински, Даниела Тот, Наталија Шефер и Јована Вечић

Сарадник: Сретен Мирковић

Одговорни професор: Драгомир Дујмов

За издавача: Др Јованка Ластих, директор

Штампање овог броја „Гимназијалца“ је омогућила:
Српска самоуправа у Будимпешти

Председник Србије у нашој школи

13. октобар 2009 година, школа у екстази, Трг ружа затворен, по школи круже непозната лица... У 11 часова на врата школе улази председник Републике Србије, Борис Тадић. Након што је посетио забавиште и основну школу, ушао је у 11.б разред. С нестрпљењем смо чекали председников улазак, али пре њега је ушло тридесетак чланова његовог тима. После кратког описа нашег разреда од стране директорке Јованке Ластих, ученици су могли да постављају питања председнику.

Прво је говорио о томе како њему пролази дан. Спава у просеку пет сати, тренира свако јутро, на посао одлази око 10 часова. Тамо прво чита извештаје, па после одлази на састанке који могу да потрају и више сати. Његов рад обухвата различите области и захтева велику концентрацију и смиреност. На питање како се осећа кад се врати кући после неког путовања, Тадић је одговорио да је јако носталгичан, не воли да путује, а када је уморан највише чека

да угледа београдски аеродром. О спорту, као битнијем фактору у његовом животу, рекао је да су му омиљени кошарка, ватерполо, фудбал и шах (тим редом). Иначе навија за Партизан, иако је једно време тренирао у Звезди. И сада понекад заигра кошарку.

**Јована Удицки
Даниела Тот**

Државно такмичење у рецитовању

Иове године је 27. новембра, одржано традиционално државно такмичење у рецитовању на српском језику у организацији Културног и документационог центра Срба у Мађарској. После више нагађања локације за одржавање такмичења, ове године част да буде домаћин добила је Српска основна школа и гимназија „Никола Тесла“ у Будимпешти. Тог дана смо у нашој школи угостили око 120 учесника из свих делова Мађарске, из оних делова где се мисли и говори српски, било је ту српске деце која су рецитовала на свом матерњем (српском) језику, а било је и мађарске деце која се труде да науче српски језик. Такође је и наша школа изашла на такмичење, са веома добром „репрезентацијом“. Учесници такмичења су били подељени у неколико категорија: нижи разреди основне школе које су своје знање показали у аули школе, виши разреди основаца које су своје знање показали у школској збор-

ници и гимназијалци заједно са студентима које су своје стихове и прозне текстове казивали у школској библиотеци. Заиста тога дана су се како ђаци тако и професори, потрудили да све прође по плану и да се наши гости лепо осећају због нас. Заиста сви учесници су дали свој максимум, и жири је као и прошли пут имао заиста јако тежак посао. Наравно најбољи

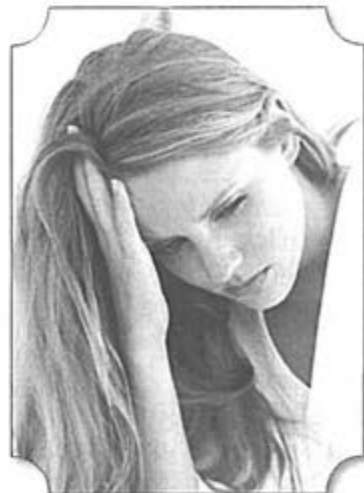
су добили и награде. Према речима самих чланова жирија и овог пута су нијансе биле у питању. Велики понос нашој гимназији су: Неда Домановић, ученица 11. разреда која је освојила прво место, са одломцима из песме „Бездно“, Светлана Велмар Јанковић, затим друго место Бојана Деспотовић са рецитацијом „Војничко писмо“, Војислава Илића млађег и на крају Моња Медаковић, ученица завршног 12. разреда са одломком из прозног текста Душка Радовића, „Догађај и премијере“. Свим гимназијалцима и основношколцима честитамо на успеху!

Никола Зобеница

Депресија

Депресија... Сада већ веома чест и не тако стран појам, али да ли сте се икада запитали „Шта је у ствари депресија? Само промена расположења, болест... Да ли је излечива или не?“ Становници Српског ђачког дома у Будимпешти често падају у депресију. Потиштеност, туга, нервоза, исцрпљеност и умор сви понекад осећамо, али то НИЈЕ депресија јер прође за неко краће време (код већине). У случају да мислите да сте у правој депресији, ево неких симптома овог поремећаја:

- Недостатак животне радости, интензивна туга, самосажалење, напади плача.
- Страх, немир, забринутост, стрепња.
- Осетљивост, рањивост, раздражљивост.
- Усамљеност, безвољност.
- Ослабљена концентрација и поремећај памћења.
- Несаница или велика потреба за сном.
- Умор, исцрпљеност, мањак енергије.
- Значајно смањен или повећан апетит.
- Соматски болови који немају физичке узроке.
- Жеља и размишљање о смрти или планирање самоубиства.

Депресија се може јавити због самоће, тешке болести, губитка драге особе, тешких услова живота или генетског поремећаја. Други фактор за настанак депресије је изложеност хроничном стресу. Оболели губе контролу над животом, повлаче се у себе, све што их је до тада радовало постаје још само једна тужна ствар у њиховом животу, а начин размишљања постаје негативан. За лечење ове болести, неопходно је на време се јавити лекару опште праксе како би се препи-

сала терапија и препоручио психијатар, уколико је потребан.

За разлику од анорексије, о којој смо писали у претходном броју, депресија врло лако може да захвати нас, становнике дома. Удаљеност од куће, суочавање са животом без родитеља у раним годинама, школа, проблемчићи који се у нашим годинама чине као смак света, све то много утиче на нас. Осим тога, доста ученика не напушта дом, осим по потреби и чека само да иде кући. Да би спасли себе ове непотребне болести-тргни се. Изађите из дома, испуните свој дан нечим што вас може орасположити.

**Даниела Тот
Нина Стојановић**

Нина Стојановић Живот...

Живот се гаси и пали сваког дана
Попут неке чудне комете
Зацељује и продубљује много рана
Некад је извор среће, а некад сете

Личи на чудесног лептира
Који расте из гусенице
А онда добије прелепа крила
И његов живот кратко траје,
Али има пуно лепих ситница

Живот...та заувек нерешива мистерија
Попут најлепшег цвета што полако расте, а онда вене
Као динамичан ватромет који нас завања да му нема краја

Живот чине наше жеље снене

То је чудесна појава на овој планети
И вредан је борбе да га задржимо што дуже
Јер никад се не зна кад ће нешто лепо на длан да нам слети
Међутим постоје лешинари који около стално круже
Зато живи што дуже
И труди се да победиш ове лешинаре што круже
У свему можеш пронаћи нешто лепо
Не смеш да се односиш према животу као дете слепо
Јер ти је Бог дао много тога
Само мораш увидети да у твојој души постоји слога

Можда твоје тело не врви од жеље за животом
Али загледај се мало дубље у своју душу
И видећеш да твоја душа и даље вапи за лепотом
И не базира се на спољашњу сушу.

Основношколац

Зима

Зима позната за ученике који се често разболе.

„Зима, зима е, па шта је, не боји се ко је здрав!“

Шта је са онима који нису здрави, него на пример болују од вируса као што је H1N1.

Желим да упознате мог пријатеља Цанета који се такође разболео од споменутог вируса. Он ми је све испричао:

„Неки почињу да се разболевају. Хмм... врло чудно. Јао, сутра пишемо контролни из српског, а ја нисам ништа учио! Штета што сутра нећу моћи у школу и ја сам болестан.“

Након две недеље (проведене играјући се на компјутеру):

„Оздравио сам, али нисам био у школи дуго, зато данас не могу да одговорам.“

Полако се шири болест:

„Опет сам се разболео, не могу да верујем. Сада сам стварно болестан. Осећам се грозно, једина утеха ми је што сутра не морам у школу...“

Ово су биле његове исповести, како се он провео док је свињски грип терорисао нашу школу. Тих недеља у школу је дошло отприлике пет ђа-

ка у један разред. Како је грозно када због болести не можеш у школу, па просто да заплачеш.

А сада неколико савета како да „побегнемо“ од свињског грипа:

Дневно више пута прати руке, не само на одморима, него и током часова-никад се не зна.

Никако не смео пипати лице рукама, али мислим да ту неће бити проблема, нарочито код девојака. Оне умеју то да раде са четкицама, маскарном и сјајем за усне и то врло спретно.

Следеће важно је да када добијаш свињски грип, не постајеш свиња.

Нећеш добити розу боју, ни велику њушку и што је најважније неће те заклати због меса.

Уствари H1N1 напада плућа и ослабљује организам.

Не брините још мало па ће зимски распуст, напослетку нећемо морати да се претварамо, хоћу да кажем да се бринемо због свињског грипа и због осталих чудних и уврнутих болести (и наравно нећемо морати да бринемо за учење, барем неко време).

За крај моје утешне речи, немојте да се бринете, још само седам месеци па готова школа, а докле – уживајте у учењу!

Јована Вечић

Бруцошијада 2009.

Као и прошле године, тако ни ова бруцошијада није прошла незапамћено и без гомилу позитивних утисака. Овогодишњи десетаци јако су се потрудили да све изгледа спектакуларно, весело и оригинално. Можемо слободно рећи да су успели у том свом циљу. Свим ђацима, најпре бруцошима, па професорима и свима осталима који су били заинтересовани и желели да поделе своје одлично расположење и вољу те вечери, упућена је „молба“ којом су их десетаци позивали на овај интересантан начин добродошлице бруцоша. Најпре су десетаци спремили мало изненађење за све присутне и одиграли своју интересантну кореографију уз звуке најбољих диско песама. Све се одиграло и дешавало у диско стилу, задаци су били одлични и занимљиви, а прозивке

су биле са стилем и сви су били задовољни. Колико смо се добро проводили, сведочи непрестано смејање и комешање публике, па и самих бруцоша. Овогодишња бруцошијада је, како се многи слажу, дефинитивно надмашила претходне по својој, као што смо и рекли, оригиналности и духовитости. Сензација вечери је била томбола и главна награда је била порше, којим су се сви посебно изненадили. Ни ове године није изостала журка после бруцошијаде, где су се сви опустили, били максимално весели и одлично се проводили. Директорица је била веома толерантна што се тиче трајања те журке на чему јој се ми посебно захваљујемо. Желимо да садашњим бруцошима, а будућим десетацима поручимо да се следеће године потруде и одрже оно што бруцошијаду чини тако посебном.

Са наше тачке гледишта

9 Ма колико се нама и сама идеја о таквој врсти дружења чинила бесмислено и неинтересантно, сваки ученик деветог разреда се појавио на лицу места. Били смо приморани да дођемо у школу два сата раније, како би нас десетаци „припремили“ за журку. Када смо стигли, (м)учионица је изгледала као

неки неодређени хаос прављен само за нас и забаву. Посвуда су били разбацани комади не тако модерне и нама непознате одеће. Старије девојке су шминкале и правиле фризури и девојчицама и дечацима, под изговором да је то традиција. Фризури су биле сензација вечери, били смо чупави, офарбани у наранџасту или зелену боју. Ни са шминком нисмо много заостајали. Независно од пола и тена, бацали су на нас дречаве нијансе шарених сенки и шљокица. Напоследку, прешли смо у диско клуб „Аулу“ (тако су они назвали просторију за свечаности). Занимљиво је да, колико смо од самог почетка били негативни и незаинтересовани за цео догађај, на крају смо се дивно провели! Заиста, креативним задацима измамили су свеопшти смех нас ђака и публике, и учинили да нам ово вече буде несвакидашње интересантно и запамћено. Мислили смо да јавно исмевање није добар начин за боље упознавање са десетацима, али на крају је и нама самима пријало да се насмејемо туђим несташлацима и манама. Највише нам се свидео задатак који је од девојчица захтевао да кроз ногавице панталона свог мушког пара провуку кокошије јаје. Било је и малих незгода... Наиме, једна од девојака није била баш вешта, да се тако изразимо, те јој се јаје заглавило „негде на путу“. Затечен, дечко је морао скинути панталоне, што је, наравно, изазвало продоран смех свих генерација у просторији. После свега приређе-

на је журка на којој је било супер. У дом смо се вратили колективно задовољни, и узбуђени због истог задатка који нас, садашње прваке, очекује следеће године. Једва чекамо! :)

Николина Видеканић
Милица Гедошевић
9. разред

Са наше тачке гледишта

10 Припрема бруцошијаде отпочела је већ у октобру. Највећа мора су нам биле прозивке, па смо од тога и кренули. Иако смо имали мањих потешкоћа, јер су ови наши бруцоши „добра деца“, успели смо да смислимо све прозивке на време. Што се тиче задатака, сви су пропраћени аплаузом и гласним смехом, а највеће симпатије публике је придобио задатак са провлачењем јаја кроз панталоне. Тему бруцошијаде је било тешко изабрати, али пошто смо сви ми веселог духа и карактера избор је спао на диско и музику из тог периода. То смо успешно показали на деветацима и декорацији самог диско клуба „Аула“, као и

на нама. Уплашеним деветацима и свима осталима смо гарантовали добар провод и направили га. Атмосфера је била веома позитивна. Као што смо поменули, десетаци су спремили мали уводни плес, а из тога нису изостале ни разредне оба девета и десетог разреда са својим кореографијама које су извеле са пуно ентузијазма, притом уносећи још више младалачког духа у цео програм. Ми се захваљујемо српском позоришту у Мађарској и управи школе, као и свима осталима који су допринели да све протекне у најбољем реду и да ова бруцошијада остане запамћена као једна од најбољих икада.

Дајана Марковић
Јелена Обрадовић
Свеопште савршени 10. разред

Позоришна представа

„Догодине у исто време“

Ученици Српске гимназије „Никола Тесла“ били су у прилици да своје недељно вече посвете драмској уметности и представи Бернарда Слејда „Догодине у исто време“ у извођењу Српског позоришта у Мађарској. Улоге су додељене пару врских глумаца Зорици Јурковић и Тибору Емберу. Радња пред-

ситуацији добијале су велику улогу у њиховим устаљеним животима. Разне догодовштине како смешне тако и тужне обогаћивале су и учвршћивале њихов однос. Како је време пролазило а наћи ликови постајали све старији и незадовољнији својим животима, одређена жеља за обелодањивањем њихове љубави постајала је све већа. Породице јунака су, како се на крају стиче утисак, све време биле добро упућене у деша-

ставе одвија се средином прошлог века у Америци. Тема се базира на увек актуелним темама мушко-женских односа. Главни ликови се сваке године у исто време и у истој малој соби састају ради одмора од својих монотоних живота. У тој соби, главни ликови су бар на тренутак постајали неко други и испуњавали свој животе слатким грехом. Није се постављало питање поновног виђења. Поред страствених тренутака наши јунаци делили су и најдубље тајне чинећи тако свој однос још комплекснијим. Те тајне, наизглед мале и безначајне, поверене партнеру у таквој

вања из те собе. Да љубав нема препрека и да је остварива колико год да се чека одлично говори и крај предстаце у коме наши јунаци, ослобођени устаљености и незадовољства, успевају да се венчају са наочарима на врх носа и штаповима у рукама.

Представа испуњена одличном глумом и хумором дефинитивно је била одличан разлог да се мирно вече проведе у позоришту. Искрено се надам(о) да ће ученици школе добијати више прилике да на овај начин утроше своје време.

Ведрана Мирковић

Компјутери и интернет...

Домска дрога – компјутери

Фејсбук, Мајспејс, Јутјуб, Гугл... верујем да је ово свима вама врло познато. Развитком компјутерске технологије у свету сви су само све најбоље очекивали: напредак науке, електронике, едукације младих... Ипак ја не мислим да је баш тако. Поред свих тих тзв. „добрих“ ствари, појавили су се нови и неочекивани друштвени проблеми. Одједном свако домаћинство има компјутере, младима се купују лаптопови (шта је случај и у нашем дому), а нема уопште везе ако породице немају чиме да плате рачуне или да оду на летовање. Њихов изговор је: „Па и сва остала деца имају компјутере, нећемо да нам дете штетује. Компјутер ће само унапредити њихово знање...“. Да, и подићи њихов его у друштву.

Да ли вам се десило бар једном да у дому уђете у собу у којој је потпуна тишина и да сви седе и куцкају за својим лап топовима, без икаквог контакта међу собом. Е па мени јесте. То је већ једна прилично забрињавајућа ствар. Корак по корак почиње да нестаје прави друштвени живот и све се претвара у виртуалан свет интернета, МСН-а и Фејсбука. Уместо да се дружимо међусобно у дому (јер хвала Богу има нас доста) ми блејимо у екране наших нотбукова до бесвести. Оне које мрзи да куцкају поруке на чету, они играју разноврзне игрице као што је опште познати „Кантер страјк“ или покер, „Мафиа ворс“...

Да ли сте сконтали о чему причам? Не кажем ја да не треба имати потребу за нетом, али треба имати меру, свакако. Сад младима није занимљиво толико узимати дроге као што су марихуана, екстази... Не, сад имају нет. Нета никад доста. Неком је лап топ најбољи пријатељ (верујте ми да има и таквих, а они на које се ово односи и знају то), а то је већ стварно болесно. Немојте мислити да ја нисам пала под тај утицај компјутера, јер ја признајем да јесам, али баш зато сам и хтела да напишем овај

чланак. Јер, кад сам приметила да ме већ очи пеку од бола и да ми се врти у глави од ко зна колико сати проведених пред компјутером озбиљно сам се запитала да ли је то нормално.

Зато, ако сте још увек при здравој памети :-р, примите овај савет: не укључујте лап топ БАР недељу дана (ко издржи више од тога још боље) и узмите прошетајте се мало по Пешти, јер ако негде има шта да се види, онда овде сигурно има. Узмите неку књигу, па седите и прочитајте је (не мора да буде лектира). Сетите се кад је био задњи пут да сте прочитали заправо неку књигу? Ако сте погледали неки филм који је рађен на основу књиге (а сад их има баш доста... нпр. „Сумрак“ ☺), онда потражите ту књигу и прочитајте је, јер обично је књига занимљивија од филма. А ко је лењ да чита, нек иде да се бави спортом, на кошарку, фудбал да нам после заради неку лепу победничку титулу ☺.

Искрено се надам да вас је ово што сте прочитали нагнало да дубоко размислите о свему томе. И ето овим завршавам моје куцкање за компом, до следећег пута...

Мила Милошевић

Сваштара...

„Пријатељство“

Кoliko често се запитамо да ли су и колико наши пријатељи искрени према нама?

Да ли их стварно можемо назвати правим пријатељима? Шта подразумева право пријатељство и како можемо схватити ко ће увек бити уз нас?

На нека од ових питања су одговори лаки, али ипак кад се ради о избору правих пријатеља, најчешће не можемо бити 100% сигурни. Када се ради о схватању пријатељства, ту се исто раздвајају мишљења. Како људи један тако општи појам попут пријатељства, не могу да разумеју на исти начин?

Да би се неко пријатељство очувало, потребно је неговати га, не одустајати и трудити се. Много људи се разочара у пријатељства јер их неко повреди, напусти... У дому се често појављују форсирана пријатељства, некад из интереса, некад из досаде, а дешавају се и она права. Најчешће та права пријатељства нису тако нападана, очекивана, него једноставно допуштају људима да се опуште и уживају. Могу рећи да се већина домских пријатељстава своди на глуму. Зато ако случајно наиђете на неког ко вам одговара, ништа не форсира, понаша се природно и нормално, сачувајте га за себе и од разних прича по дому.

Ево неколико „објашњења“ зашто имамо праве пријатеље:

- зато што је једини начин да имаш пријатеља да будеш пријатељ;
- зато што знаш све о мени а ипак си самном;

- зато што се разумемо без речи;

- зато што си био искрен када си се радовао;

- зато што си спреман да опросиш;

- зато што се прави пријатељ најбоље познаје у кризи;

- зато што у теби проналазим себе;

- зато што смо заједно а немамо никакав интеррес;

- зато што смо заједно јачи;

- зато што у животу најважније имати праве пријатеље!!!

Цитати великих умова:

„Пријатељ свих није ничији пријатељ.“

„Право пријатељство настаје онда, када ћутање између два човека постане пријатно.“

„Заједнички живот неће увек учврстити пријатељство.“

„Ништа земљу не чини тако пространом као пријатељи у даљини; они стварају географске ширине и географске дужине.“

„Весели и добри људи траже пријатељство, а рђави јатане и ортане.“

„Лаж обично убија пријатељство, а истина љубав.“

„Ко престане бити пријатељ, пријатељ никада није ни био.“

„Вино ствара пријатеље, а сузе их стављају на кушњу.“

„Пријатељство је најтежа ствар на свету за објаснити. То није нешто што се учи у школи, али ако ниси научио што је смисао пријатељства, уистину ниси ништа научио.“

Јована Удицки
Јована Јелчић

Књиге које читамо

НАЈЧИТАНИЈЕ КЊИГЕ

Чувар своје сестре – Џоди Пико

»Кад сам била мала, највећа мистерија за мене није била како се праве бебе, него зашто. Технички део приче ми је био јасан – мој старији брат Џеси ме је ту просветлио – мада сам у то време била сигурна да је бар пола приче погрешно схватио.

Али ја сам рођена са врло конкретним циљем. Нисам била резултат јефтине боце вина, ни пуног месеца, ни тренутног жара. Ја сам рођена зато што је један научник успео да споји мамине јајне ћелије са татином спермом и да направи јединствену комбинацију драгоценог генетског материјала.

Рекли су ми да седнем и испричали ми све оно уобичајено наравно – али су ми објаснили да су изабрали баш мене док сам још била мали ембрион, јер ја могу да спасем сестру Кети. „Волели смо те још више“ пазила је мама да не пропусти „јер смо тачно знали шта добијамо“.

Одлазак од куће и повратак кући – Ђерђ Конрад

Одлазак од куће и повратак кући је аутобиографски роман једног од водећих европских писаца. Конрад је написао роман о детињству и одрастању у Мађарској и Средњој Европи током Другог светског рата. Конрадов роман на узбудљив начин прати детињство главног јунака, потоњег писца, који од мирног грађанског живота у унутрашњости Мађарске одједном на самом почеку рата, пада у највећа искушења живота, родитељи бивају одведени у логор, а он покушава да са сестром преживи одлазећи од куће скривајући се са геотима у подземљима ратне Будим-

пеште. Када се рат завршава, јунаци схватају да повратак није могућ и да искушења тек предстоје.

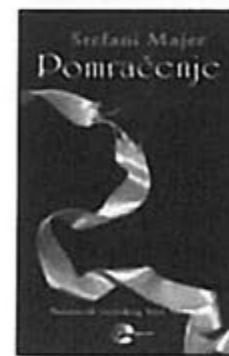
Мајчино млеко – Едвард Сент Обин

Роман о злој коби једне породице која се протеже кроз генерације. Заробљен у рушевини обећања родитељске дужности, прељубе и саучесништва у самоубиству, Патрик живи уз жену која је потпуно обузета материнством, уз мајку чија је једина брига Фондација

Нова Ера и уз петогодишњег сина Роберта који примећује и схвата много више него што би требало. „Мајчино млеко“ је блиставо истраживање поремећеног осећаја лојалности између родитеља и деце, мужева и жена: опором, духовито продире до сржи породице заробљеној у својој свеprisутној прошлости.

Помрачење – Стефани Мајер

Само наизглед обична девојка Бела Свон растргнута је између осећања према двојици најдражих мушкараца, непомирљивих природних непријатеља и не зна како да споји, не само њих двојицу, већ и два дела себе. Још горе од тога, Бела је поново у животној опасности: њен стари осветнички

настројен непријатељ опет јој је за петам, а временом открива да су чак и мистериозна убиства која се дешавају у оближњем Сијетлу тесно повезана с њом.

И Едвардов вампирски клан и Џејкобов чопор чине све што могу да је заштите, но усред свих напетих збивања најзад постаје јасно да Бела не може да задржи уз себе и Едварда и Џејкоба, и зато је приморана да бира.

Неда Домановић
Сандра Толмачев
Дариа Чорбо

Вратимо осмех на лица

Критике... Лако их је давати а тешко примити мишљење о њима... После првог текста добила сам много тапшања по рамену и реченица: „То, тако треба...!“ Лако је вама да из свог кревета, не толико удобног, читате оно што ја пишем, али запитајте се шта добијате тиме што само седите и кукате. Колико је вас, прегласних нарикача, икад дигло и мали прст да учини нешто да се живот у дому побољша? Константно очекивање да ће ми неко други испунити време, да је туђа обавеза да мени осмисли дане и викенде опште је присутно од првог дана када ученици кроче у дом. Реченице „Хоће ли некад нешто да се деси... Вопи брате“ дојадиле су зидовима дома. Ни они, јадни, не могу то више да слушају. Изгубили су жељу да нас слушају, те се овде више ни не може употребити изрека „И зидови имају уши“. Докле тако?! Добили смо на коришћење фамозни подрум у који ретко ко одлази сем због стони тениса! Жалите се на хигијену у дому, а собе су константно у хаосу... Част изузетцима. Шта оно беше још...? А, да! Нешто начух да је и досада проблем? „Немам шта да радим па седим у дому стално“. Не знам колико сте упућени у то да је 22. 11. одржана представа у српском позоришту. Колико вас је отишло? Пет са све професорком Јулком која је била вољна да води ученике! Представа је, иначе, била одлична. Дефинитивно „примерена нашем узрасту“. Ако се, пак, остане у дому главни је проблем што је нет слаб. Истина, нет у дому је јако лош, не зна се из ког разлога... Али да ви ипак пробате да забаву потражите на неком другом месту? Будимпешта је велеград. Толико места има на којима може да се „убија време“ а нико се не труди да их открије. Цитадела, Маргитино острво, неизоставни Арена плаза и Вестенд и? За докторе

наука ту је и Мамут. Обилазак Будимпеште, града прелепе архитектуре и не тако љубазних становника, своди се на шопинг. Зар сте зато дошли овамо? Размислите мало... За десет година када се ова школа и овај дом не буду чинили тако страшним и непријатним, када се са осмехом на лицу будете присећали свих догодовштина, јер смао се лепе ствари памте из школских дана (и покоји сенилни професор) биће вам жао што су толики сати прошли неискоришћени, потрошени узалуд или у расправама коме је досадније и зашто. Покрените се мало ви млади љ(л)уди! Унесите живота у своје животе! Унесите осмехе у кишне дане и грудве у туђе капљаче с првим снегом! Радијте се мало више животу, а не повратку кући. Никад се не зна шта (или

ко) чека ту иза угла, баш ту, а тебе мрзи да сиђеш и погледаш. Ништа мени не вреди да умарам прсте и ово мало мозга тражећи боље услове за живот када они, којима тај живот треба да буде олакшан, немају воље за њим. Сами себи креирајте живот и ако чврсто одлучиш да будеш располо-

жен нема тог професора ни трача који ће ти то расположење покварити! Домске критике не односе се само на професоре и њихове мане... Погледајте пре свега у себе и изнађите воље за новим осмехом сваки пут када вам неко стане на жуљ. Тај осмех много ће значити и вама самима и људима око вас. Није немогуће остварити ово моје трбуњање. Сви се одлично сећамо Маје Вукманов и њених предивних осмеха којима је улепшавала јутра „случајним пролазницима“. Када би баш такав осмех сви ми „набацили“ од раног јутра и омраженог нам буђења дани би били светлији те би се и муке нам знане лакше подносиле! Верујте, проверени рецепт моје баке...☺

Ведрана Мирковић